

Arrest

nr. 292 831 van 11 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. Sakhi MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 september 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. Sakhi MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 september 2022 werd de visumaanvraag die eerste verzoekster had ingediend, geweigerd. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aangezien betrokkene zich (samen met haar ouders, S.M.A. en S..) bij haar meerderjarige broer S.M.T. [...] in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU meerderjarige zus ifv Belgische meerderjarige broer) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen,

op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van haar ouders van wie de humanitaire visa op 02.09.2022 eveneens geweigerd werden. Betrokkene verklaart gehuwd te zijn. Ze legt geen huwelijksakte voor en ze is enkel in het gezelschap van haar ouders. Betrokkene legt geen overlijdensakte voor en geeft geen verdere informatie over haar man. Er kan dus van uitgegaan worden dat haar man zich nog in Afghanistan bevindt. Betrokkene heeft één meerderjarige broer in België. Deze verblijft reeds sinds 28.05.2013 legaal in België. Betrokkene vroeg pas een humanitair visum aan op 16.11.2021. Betrokkene vormt dus al geruime tijd geen gezin meer met deze broer. Aangezien ze gehuwd is kan er vanuit gegaan worden dat betrokkene een gezin vormde met haar man. Hieruit blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij op de één of andere manier afhankelijk is van haar Belgische meerderjarige broer.

Betrokkene verklaart dat ze ontsnapt zijn aan de taliban en dat ze in Pakistan verblijven. In Pakistan zijn ze veilig. Betrokkene kan ervoor kiezen om in Pakistan te blijven en daar een leven op te bouwen samen met haar ouders.

Betrokkene verklaart dat de taliban hen kwamen vragen naar haar twee broers. De taliban weet dat één van haar broers in het verleden voor de Amerikanen heeft gewerkt. De taliban kwam hen waarschuwen dat ze haar of haar broer zouden komen halen. Enkele dagen daarna verdween haar broer. Toen ze hem niet konden vinden is ze met haar ouders gevlucht. Bij deze verklaring kunnen enkele opmerkingen geformuleerd worden. Ten eerste kan opgemerkt worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt van haar verhaal waardoor het enkel blijft bij een loutere verklaring. Bovendien verblijft haar broer, die gewerkt heeft voor de Amerikanen, reeds sinds 12.03.2013 in België. Betrokkene geeft niet aan dat ze na diens vertrek problemen hebben ondervonden. Het is weinig waarschijnlijk dat betrokkene gedurende meer dan acht jaar geen problemen heeft ondervonden omwille van het werk van de te vervoegen persoon en dat, meer dan acht jaar nadat hij vertrokken is, betrokkene plots wel problemen zou ondervinden. Bovendien valt op dat er niet gesproken wordt over betrokkenes man en diens reactie op dit gebeuren. Het is onwaarschijnlijk dat er geen reactie komt van een man wiens vrouw bedreigd wordt. We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van September 2021, beschikbaar

op https://coieaso.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de

beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene houdt het echter bij een verklaring die niet ondersteund wordt door bewijs.

Volledigheidshalve kan nog vermeld worden dat betrokkene verklaart dat de te vervoegen persoon de Belgische overheid heeft gecontacteerd om een verblijfplaats te vragen. De Belgische overheid zou gezegd hebben dat ze in aanmerking komen voor een humanitair visum. Betrokkene legt hier geen bewijs van voor. Er wordt enkel een brief voorgelegd van een advocaat die meedeelt dat hij meent dat ze in aanmerking komen voor een humanitair visum.

[Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie en op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen persoon zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging tussen een niet Europese zus en haar Belgische meerderjarige broer is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de Indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.]”

1.2. Op dezelfde datum werd de visumaanvraag die tweede verzoekster had ingediend, geweigerd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aangezien betrokkene zich (samen met haar man, S.M.A. en haar meerderjarige dochter, S.H.) bij haar meerderjarige zoon S.M.T. [...] in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU moeder ifv Belgische meerderjarige zoon) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Recht en van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van haar man en meerderjarige dochter van wie de humanitaire visa op 02.09.2022 eveneens geweigerd werden. Betrokkene heeft één meerderjarige zoon in België. Deze verblijft reeds sinds 28.05.2013 legaal in België. Betrokkene vroeg pas een humanitair visum aan op 16.11.2021. Betrokkene vormt dus al geruime tijd geen gezin meer met deze zoon, in Afghanistan vormde zij evenwel steeds een gezin met haar man en verblijft haar meerderjarige dochter al die tijd eveneens in Afghanistan. Hieruit blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Betrokkene legt

geen enkel bewijs voor dat zij op de één of andere manier afhankelijk is van haar Belgische meerderjarige zoon.

Betrokkene verklaart dat ze ontsnapt zijn aan de taliban en dat ze in Pakistan verblijven. In Pakistan zijn ze veilig. Betrokkene kan ervoor kiezen om in Pakistan te blijven en daar een leven op te bouwen samen met haar man en haar meerderjarige dochter.

Betrokkene verklaart dat de taliban hen kwamen vragen naar hun twee zonen. De taliban weet dat één van hun zonen in het verleden voor de Amerikanen heeft gewerkt. De taliban kwam hen waarschuwen dat ze hun zoon en dochter zouden komen halen. Enkele dagen daarna verdween hun zoon. Toen ze hem niet konden vinden zijn ze met hun dochter gevlucht. Bij deze verklaring kunnen enkele opmerkingen geformuleerd worden. Ten eerste kan opgemerkt worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt van haar verhaal waardoor het enkel blijft bij een loutere verklaring. Bovendien verblijft hun zoon, die gewerkt heeft voor de Amerikanen, reeds sinds 12.03.2013 in België.

Betrokkene geeft niet aan dat ze na diens vertrek problemen hebben ondervonden. Het is weinig waarschijnlijk dat betrokkene gedurende meer dan acht jaar geen problemen heeft ondervonden omwille van het werk van de te vervoegen persoon en dat, meer dan acht jaar nadat hij vertrokken is, betrokkene plots wel problemen zou ondervinden.

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van September 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coieuaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waarvoor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij in Afghanistan een rebel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene houdt het echter bij een verklaring die met ondersteund wordt door bewijs.

Volledigheidshalve kan nog vermeld worden dat betrokkene verklaart dat de te vervoegen persoon de Belgische overheid heeft gecontacteerd om een verblijfplaats te vragen. De Belgische overheid zou gezegd hebben dat ze in aanmerking komen voor een humanitair visum. Betrokkene legt hier geen bewijs van voor. Er wordt enkel een brief voorgelegd van een advocaat die meedeelt dat hij meent dat ze in aanmerking komen voor een humanitair visum.

[Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie en op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen persoon zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging tussen een niet-Europese moeder en haar Belgische meerderjarige zoon is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing

belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de Indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.]”

1.3. Ook op dezelfde datum werd de visumaanvraag die derde verzoeker had ingediend, geweigerd. Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aangezien betrokkene zich (samen met zijn vrouw, S.M. en zijn meerderjarige dochter, S.H.) bij zijn meerderjarige zoon S.M.T. [...] in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU vader ivf Belgische meerderjarige zoon) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van zijn vrouw en meerderjarige dochter van wie de humanitaire visa op 02.09.2022 eveneens geweigerd werden. Betrokkene heeft één meerderjarige zoon in België. Deze verblijft reeds sinds 28.05.2013 legaal in België. Betrokkene vroeg pas een humanitair visum aan op 16.11.2021. Betrokkene vormt dus al geruime tijd geen gezin meer met deze zoon, in Afghanistan vormde hij evenwel steeds een gezin met zijn vrouw en verblijft zijn meerderjarige dochter al die tijd eveneens in Afghanistan. Hieruit blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij op de één of andere manier afhankelijk is van zijn Belgische meerderjarige zoon.

Betrokkene verklaart dat ze ontsnapt zijn aan de taliban en dat ze in Pakistan verblijven. In Pakistan zijn ze veilig. Betrokkene kan ervoor kiezen om in Pakistan te blijven en daar een leven op te bouwen samen met zijn vrouw en zijn meerderjarige dochter.

Betrokkene verklaart dat de taliban hen kwamen vragen naar hun twee zonen. De taliban weet dat één van hun zonen in het verleden voor de Amerikanen heeft gewerkt. De taliban kwam hen waarschuwen dat ze hun zoon en dochter zouden komen halen. Enkele dagen daarna verdween hun zoon. Toen ze hem niet konden vinden zijn ze met hun dochter gevlucht. Bij deze verklaring kunnen enkele opmerkingen geformuleerd worden. Ten eerste kan opgemerkt worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt van zijn verhaal waardoor het enkel blijft bij een loutere verklaring. Bovendien verblijft hun zoon, die gewerkt heeft voor de Amerikanen, reeds sinds 12.03.2013 in België. Betrokkene geeft niet aan dat ze na diens vertrek problemen hebben ondervonden. Het is weinig waarschijnlijk dat betrokkene gedurende meer dan acht jaar geen problemen heeft ondervonden omwille van het werk van de te vervoegen persoon en dat, meer dan acht jaar nadat hij vertrokken is, betrokkene plots wel problemen zou ondervinden.

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van September 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de

strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waarvoor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene houdt het echter bij een verklaring die niet ondersteund wordt door bewijs.

Volledigheidshalve kan nog vermeld worden dat betrokkene verklaart dat de te vervoegen persoon de Belgische overheid heeft gecontacteerd om een verblijfplaats te vragen. De Belgische overheid zou gezegd hebben dat ze in aanmerking komen voor een humanitair visum. Betrokkene legt hier geen bewijs van voor. Er wordt enkel een brief voorgelegd van een advocaat die meedeelt dat hij meent dat ze in aanmerking komen voor een humanitair visum.

[Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie en op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen persoon zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinsshereniging tussen een niet-Europese vader en zijn Belgische meerderjarige zoon is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.]”

1.4. De bestreden beslissingen werden ter kennis gebracht aan de verzoekende partijen op 28 januari 2023.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto schending artikel 3 en 8 EVRM juncto schending van fair play beginsel

Verweerder heeft ten onrechte een negatieve beslissing genomen in dit dossier. De redenen die verweerder gebruikt heeft zijn volgende:

Zie de beslissing.

Is deze beslissing door een mens genomen of door een toestel?

Volgens verzoekers door een toestel.

Waarom?

Verzoekster wenst naar de volgende elementen te verwijzen in haar dossier:

Verweerster stelt dat verzoekers niet bewezen hebben dat ze geïsoleerd zijn.

Geen bewijzen voorgelegd dat haar man overlijden is. Verzoeker kan z'n bewijs niet voorleggen omdat ze het land van herkomst ontvlucht is.

Verweerster stelt dat verzoeker al geruime tijd geen gezin meer vormt met deze broer. Verzoeker meent dat haar leven in gevaar is in Afghanistan door de komst van Taliban.

Het doet er niet toe of ze al geruime tijd geen gezin vormt met deze broer.

Verzoeker heeft dit ook nooit bewezen heeft.

Verweerster gebruikt argumenten die totaal vreemd zijn aan de persoonlijke situatie van verzoekers.

Verzoekers vrezen allemaal vervolgd te worden door de Taliban en daarom zijn ze het land van herkomst ontvlucht.

Ter staving van hun vrees wensen ze eveneens te verwijzen naar de landeninfo:

TAL VAN MENSENRECHTENSCHENDINGEN

In tegenstelling tot de herhaalde beweringen van de Taliban dat zij de rechten van Afghanen zullen respecteren, somt de briefing een lange lijst mensenrechtenschendingen op. Het gaat onder meer over het gericht doden van burgers en soldaten die zich hadden overgegeven en het blokkeren van humanitaire voorraden in de Panjshir-vallei. Dit zijn misdrijven volgens het internationaal recht. Ook zijn er opnieuw beperkingen opgelegd aan vrouwen en het maatschappelijk middenveld en is de vrijheid van meningsuiting ingeperkt.

[https://www.amnesty-international.be/nieuws/afghanistan-taliban-verspillen-geen-tijd-ommensenrechten-te-onderdrukken?utm_source=nieuwsbrief&utm_medium=e-mail&utm_campaign=oktoberniewsbrief&utm_content=achtergrondstuk%20Afghanistan%20\(=](https://www.amnesty-international.be/nieuws/afghanistan-taliban-verspillen-geen-tijd-ommensenrechten-te-onderdrukken?utm_source=nieuwsbrief&utm_medium=e-mail&utm_campaign=oktoberniewsbrief&utm_content=achtergrondstuk%20Afghanistan%20(=)

18 August 2021 | BBC News

Afghanistan

*Article on political, humanitarian and security-related developments concerning the Taliban takeover
Flag-waving protesters defy Taliban in Afghan city (Media Report, English)*

<https://www.bbc.com/news/live/world-asia-58219963>

August 2021 | UNHCR – UN High Commissioner for Refugees

Afghanistan

UNHCR position on returns to Afghanistan (access to the territory and international protection; non-return advisory)

UNHCR Position on Returns to Afghanistan (Expert Opinion or Position, English)

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2058381/611a4c5c4.pdf>

Uw dienst is zeker op de hoogte dat de Taliban hun beloftes niet nagekomen zijn. Het is ook zeer naïef om te geloven in wat de Taliban zeggen.

De laatste weken zijn meerdere executie uitgevoerd door de Taliban van de mensen die voor de overheid gewerkt hebben.

Uw dienst heeft zeker de reportage in Terzake - laatste week november 2021 gezien hoe de Taliban een medewerker van de overheid vermoord hebben, nadat hij zijn werkplaats betreden was.

Er zijn talloze andere voorbeelden van dergelijke executie.

De Taliban

September 2021 | AI – Amnesty International (Author), FIDH – International Federation for Human Rights (Author), OMCT – World Organisation Against Torture (Author)

Afghanistan

Report on human rights violations committed by the Taliban since they seized power in August 2021 (threats to gender equality; increasing risks for human rights defenders; freedom of expression, dissent and journalists; obstacles to fleeing the country)

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2060589/ASA1147272021ENGLISH.pdf>

September 2021 | DIS – Danish Immigration Service

Afghanistan

*Report on the security situation, the Taliban taking control, and on targeted individuals
Afghanistan: Recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals (Special or Analytical Report, English)*

https://www.ecoi.net/en/file/local/2060188/Afghanistan_Targetedindiv_FINAL.pdf

August 2021 | UNHCR – UN High Commissioner for Refugees

Afghanistan

UNHCR position on returns to Afghanistan (access to the territory and international protection; non-return advisory)

UNHCR Position on Returns to Afghanistan (Expert Opinion or Position, English)

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2058381/611a4c5c4.pdf>

Former Taliban Inmate Revisits Prison, Recalls Torture in Kabul

<https://www.youtube.com/watch?v=AAUB7c9YFnk>

Weinig vertrouwen in taliban: 'Geen vrouw gelooft dat ze nu gematigder zijn'

<https://www.rtlnieuws.nl/nieuws/buitenland/artikel/5252192/afghanistan-taliban-vrouwenrechten>

Taliban 'tortured and massacred' men from Hazara minority in Afghanistan - BBC News

<https://www.youtube.com/watch?v=oOGxJEM88wQ>

Taliban 'torture' journalists covering Kabul protests sending stark message to free press

<https://www.youtube.com/watch?v=WHK2hUwPnrA>

Afghanistan: Taliban accused of killing pregnant police officer

<https://www.bbc.com/news/world-asia-58455826>

2 verzoekers zijn vrouwen en ze menen dat verweerster met de positie van vrouwen in Afghanistan geen rekening gehouden heeft.

Ter staving van de situatie van vrouwen wenst ze te verwijzen naar de volgende landeninformatie:

9 June 2022 | ICG – International Crisis Group

Afghanistan

Article on the situation in Kabul since the Taliban takeover in August 2021

A Short Visit to the Taliban's Tense and Quiet Capital (Special or Analytical Report, English)

This time, I didn't see a single woman showing her hair and I saw remarkably few women in general. The biggest gatherings of women were crowds of beggars asking for handouts at bakeries. The scene looked nothing like the rollicking Kabul of previous years, so different from surrounding villages that it was nicknamed the "Kabubble".

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2074416/our-journey-afghanistan-9vi22.pdf>

Situation of women after the Taliban takeover

Last update: April 2022

The position of women and girls in Afghanistan is characterised by deeply engrained attitudes, strong cultural beliefs and societal structures that reinforce discrimination. Gender-based human rights violations are common. In their first press conference after the takeover, the Taliban announced that 'women are a key part of society and we are guaranteeing all their rights within the limits of Islam'.

13 However, it was not clarified or elaborated what the Taliban

considered those limits to be [Security September 2021, 1.1.2; Country Focus 2022, 1.4, 2.3]. There were reports indicating local divergence in implementing Islamic rule and official policy. For example, in some areas of southern Afghanistan, more conservative social policies reflecting more conservative norms were reported, although conservative traditions impacted the public life even before the Taliban takeover. It was also reported that Taliban fighters seemingly acted on their own initiative in implementing Sharia law and their reactions to behaviour perceived as noncompliant with Taliban moral and religious norms seemed to differ. On one hand, there have been Taliban leadership's assurances that people could resume their daily lives. A Taliban handbook outlined a 'gentler approach' for dealing with persons who did not follow Taliban's interpretation of Sharia law, for example with regard to dress codes for women. On the other hand, women were reportedly stopped and harassed by Taliban fighters for leaving their homes without a male relative or not wearing a burqa [Country Focus 2022, 1.4, 2.1].

On 3 December, the Taliban released a decree on women's rights, setting out rules governing marriage and women's ownership. The decree stated that women should not be considered as 'property' or be forced into marriage, but the decree did not address women's access to work or education

The Ministry for the Promotion of Virtue and Prevention of Vice reportedly also issued on 26 December 2021 a guidance saying that women should not be offered transport of more than 45 miles (72 kilometres) if unaccompanied by a close male relative and calling on drivers to not offer rides to women that are not wearing hijab [Country Focus 2022, Introduction

Women and girls continue to suffer from gender-based violence across Afghanistan. In general, violence against women and girls is a pervasive problem, regardless of the ethnic group. Even before the Taliban takeover, the implementation and awareness of the Elimination of Violence Against Women law (EVAW) was described as limited. Perpetrators of attacks against women continued to enjoy impunity [Criminal law and customary justice, 1.4]. During the previous conflict, the Taliban exacted punishments such as lashings and executions against women based on their justice system [Criminal law and customary justice, 1.8; State structure, 3.3.1.]. In an incident on 4 August 2021 in the village of Samar Qandian,

Balkh, the Taliban reportedly killed a young woman for wearing tight clothing and not being accompanied by a male relative [Security September 2021, 2.5]. According to a report, there was some degree of geographic variability in the functioning of the Taliban's shadow courts, especially for women and in processing more sensitive issues [Country Focus 2022, 1.5]. Large segments of the Afghan society deem domestic violence, such as wife battery, acceptable; and while rape is punishable under law, marital rape is not addressed. Women

Already before the Taliban takeover, women's access to justice, courts, and legal assistance for gender-based violence was generally limited. Women who pressed charges were stigmatised and distrusted. Female victims of domestic violence and sexual abuse did not seek legal assistance either due to lack of awareness about their rights or due to the fear of being returned to their families or the perpetrators. The

few reported cases on violent incidents against women were not investigated, or women had to withdraw their complaints due to pressure. Often mediation was used instead of a legal recourse to resolve the complaints. If the perpetrator was not the husband, women victims of sexual violence, abuse or rape could also be at risk of punishment for zina [Society-based targeting, 3.5, 3.8.1, 3.8.4; State Structure, 3.3.1; Criminal law and, customary justice, 1.2; Key socio-economic indicators 2017, 3.8].

Marriage in Afghanistan operates on a spectrum from choice to force. Coerced marriage, especially of girls and women, is a frequent occurrence in Afghanistan [Key socio-economic indicators 2017, 4.1; Society-based targeting, 3.4].

Traditional marriage practices are common and can often create or lead to situations of forced marriage and violence against women. Such common practices include:

https://www.ecoi.net/en/file/local/2072212/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_0.pdf

Heeft verweerder dit rapport gelezen?

Blijkbaar niet.

12 April 2022 | USDOS – US Department of State

Afghanistan

Annual report on human rights in 2021

2021 Country Report on Human Rights Practices: Afghanistan (Periodical Report, English)

Older and married women reported it was more difficult for them than for younger, single women to find jobs. Women who worked reported they encountered insults, sexual harassment, lack of transportation, and an absence of day-care facilities. Gender-based violence escalated with targeted killings of high-profile women in the public sector. Salary discrimination existed in the private sector.

<https://www.ecoi.net/en/document/2071122.html>

21 March 2022 | HRW – Human Rights Watch

Afghanistan

Report on promoting access to education for girls and women

Four Ways to Support Girls' Access to Education in Afghanistan; Lessons for donors from Afghan students, teachers, and principals (Media Report, English)

However, with the Taliban's return to power, the families were worried about Taliban soldiers taking away young single women, so they married them off. There wasn't even a ceremony. They summoned the grooms to take the hands of their brides and start their lives." The girls were no longer allowed to study. [...] A teacher explained: At the beginning of the Taliban's return, there was a rumor that they'd take away young widows and single women and marry them to their soldiers. That rumor scared a lot of families. Because of honor issues, the families did not even wait to see if it was true or not.

<https://www.ecoi.net/en/document/2069883.html>

7 February 2022 | BAMF – Federal Office for Migration and Refugees (Germany)

Afghanistan

Report on the situation of women

Länderreport 48; Afghanistan: Die Situation von Frauen, 1996 - 2022 (Stand: 01/2022) (Special or Analytical Report, German)

Dies wurde jedoch in einem neuen Strafgesetzbuch nicht wieder aufgenommen.⁵⁰ Alleinstehende Frauen hatten de facto keine Rechte, da Frauen meist als Besitz ihrer Väter oder Ehemänner angesehen wurden. Dies war besonders ein Problem für Witwen. 2017 wurde die Anzahl der Witwen in Afghanistan auf 2,5 Millionen geschätzt.⁵¹ 2.2.

https://www.ecoi.net/en/file/local/2069072/Deutschland._Bundesamt_f%C3%BCr_Migration_und_Fl%C3%BCchtlinge%2C_Afghanistan_-_Die_Situation_von_Frauen%2C_1996__2022%2C_01.01.2022._%28L%C3%A4nderreport___48%29.pdf

20 January 2022 | Asylos (Author), ARC – Asylum Research Centre (Author), Clifford Chance (Author)

Afghanistan

COI collection, updated weekly

Afghanistan: COI Repository [1st September 2021 - 19th January 2022] (Special or Analytical Report, English)

126 What is the position for unmarried/single women without a male support network? 127 What is the position for single mothers without a male support network? 127 This COI Repository is intended as background reference material to assist in case preparation. [...] It should not be submitted directly, in its entirety or in isolation as evidence to decision-makers in asylum applications or appeals. 127 What is the position for unmarried/single women without a male support network? What is the position for single mothers without a male support network? [...] After her husband's death she had fought her in-laws for custody of her daughter and won, thanks to the rights she had under Afghan civil law – which state that single women can keep their children if they can provide for them financially. Now, with her city in Taliban hands, Raihana was alone.

https://www.ecoi.net/en/file/local/2067111/afghanistancoirepository_01.09.2021-19.01.2022.pdf

What is the position for unmarried/single women without a male support network?

What is the position for single mothers without a male support network?

CNN, Taliban decree on women's rights, which made no mention of school or work, dismissed by Afghan women and experts, 4 December 2021

“The Taliban released a so-called “decree on women's rights” on Friday that failed to mention access to education or work and was immediately panned by Afghan women and experts, who said it was proof that the militant group was uninterested in upholding basic freedoms for millions of Afghan women who have largely been constrained to their homes in recent months. The decree, which sets out the rules governing marriage and property for women, states that women should not be forced into marriage and that widows have a share in their husbands property. “A woman is not a property, but a noble and free human being; no one can give her to anyone in exchange for peace...or to end animosity,” said the Taliban decree, released by spokesman Zabiullah Mujahid.” Human Rights Watch, Afghanistan: Taliban abuses cause widespread fear, 23 September 2021 “Women leaders were eventually able to have some discussions with two Taliban officials, but without significant concessions or assurances on the issues the women were concerned about: their freedom of movement, especially whether they would need to have a mahram with them at all times; whether they would be able to work, in what occupations, and how soon; and whether girls and women would be able to continue their education, at all levels and in all disciplines.

The response from the officials was to lecture them that they should leave their homes only when absolutely necessary and with a male family member. For unmarried women who did not have a male family member, they suggested the solution was to marry. Employment for women, the women were told, would be permitted only in areas in which the Taliban felt it was necessary for women to do jobs, presumably some education and healthcare roles working with girls and women. The officials emphasized that the Taliban had made a concession by allowing girls even primary education and said girls could have basic education by learning to read and write, and that would suffice. They urged the women to support the Taliban and warned of harsh action if they opposed the Taliban or protested.”

The Guardian, They came for my daughter’: Afghan single mothers face losing children under Taliban, 8 September 2021

“The day after Mazar-i-Sharif, the provincial capital of Balkh province, fell to the Taliban on 14 August, gunmen came for Raihana's six-year-old daughter. Widowed when her husband was murdered by Taliban*

forces in 2020, Raihana had been raising her child as a single mother. After her husband's death she had fought her in-laws for custody of her daughter and won, thanks to the rights she had under Afghan civil law – which state that single women can keep their children if they can provide for them financially.

Now, with her city in Taliban hands, Raihana was alone.

“The day after the fall of Mazar-i-Sharif, my brother-in-law showed up at my father's house, where I lived, with Taliban fighters demanding to give them my daughter,” Raihana told the Guardian. Raihana was lucky. She and her daughter were not at home when the armed men arrived. As soon as she heard, she took her child and fled Mazar-i-Sharif for Kabul.”

https://www.ecoi.net/en/file/local/2067111/afghanistancoirepository_01.09.2021-19.01.2022.pdf

18 January 2022 | HRW – Human Rights Watch

Afghanistan

Article on restrictions of women's health, education, mobility and freedom of expression Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity (Media Report, English)

“Thankfully, in Ghazni having a mahram is not an issue yet,” a single woman said. “If we are forced to walk with a mahram, I will stay home. Who can agree to a forced marriage? I have brothers [who could serve as mahrams], but they're married and are busy with their own lives.” When women are allowed to work, their workplaces operate under new Taliban restrictions.

<https://www.ecoi.net/en/document/2066673.html>

November 2021 | AI – Amnesty International

Afghanistan

Collection of statements of 16 Afghan women on their situation (activists; former politicians and judges; doctors; sportswoman; aid worker; other persons)

“They are the revolution”; Afghan women fighting for their future under the Taliban rule [ASA 11/4968/2021] (Special or Analytical Report, English)

I am a single woman and the only breadwinner of the family. When I cannot work, I cannot support my children and my life is doomed. Right now, there are no work opportunities for women in any organizations or institutions. My elder daughter who used to go to university has no right to study anymore. These factors have affected and shadowed my life.

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2064494/ASA1149682021ENGLISH.pdf>

Dit betekent dat verzoekers nooit meer onderwijs kunnen volgen.

Dit betekent dat verzoekers nooit mogen werken.

Dit betekent dat verzoekers nooit naar buiten mogen gaan.

Dit betekent dat ze het slachtoffer zullen worden van de gedwongen huwelijks.

De beslissing van verweerder komt op een eeuwige veroordeling tot thuisblijven neer.

De bestreden beslissing is een bewijs van overdrijven formalisme, genomen door een robot, zonder de zaak in zijn geheel te bekijken, zonder rekening te houden met het feit dat verzoeker zelf het initiatief genomen heeft om kenbaar te maken dat ze geen zus van de referentpersoon is.

Deze robot heeft evenmin rekening gehouden met de zware mentale impact van deze beslissing. Alle leden van het gezin met wie verzoeker opgegroeid is vertrekken naar buitenland, maar verzoeker niet.

Verweester stelt dat verzoekers verder in Pakistan kunnen leven.

Verzoekers menen dat verweerster zeer goed op de hoogte is van de situatie van Afghanen in Pakistan.

Duizenden Afghanen zitten vandaag in detentie in Pakistan.

Afghanen worden mishandeld en afgeperst door de politie in Pakistan.

Afghanen worden uitgewezen naar Afghanistan.

Ter staving van de situatie van Afghanen in Pakistan wensen verzoekers naar de volgende rapporten te verwijzen:

Why Is This Country Putting Afghan Women and Their Children Behind Bars?

<https://www.vice.com/en/article/k7bdjv/afghan-refugees-women-children-pakistan-jail>

Women, kids among 1,200 Afghan migrants jailed in Pakistan

<https://abcnews.go.com/International/wireStory/women-kids-1200-afghan-illegals-jailed-pakistan95926229>

Verweerster stelt dat het vreemd is dat verzoekers in de laatste 8 jaren geen problemen gekregen hebben met de Taliban en nu wel.

Verweerster is zeer goed op de hoogte dat tot de vlucht van verzoekers naar Pakistan de overheid niet in de handen van de Taliban was.

Verzoekers waren daarom veilig en konden op de bescherming van de lokale autoriteiten rekenen.

Na de machtswijziging in augustus 2021 was het niet meer het geval.

Taliban zijn persoonlijk naar de woning van verzoekers gekomen.

Verzoekers hebben de dood met hun eigen ogen gezien.

Verweerster was blijkbaar tijdens de machtswijziging in Afghanistan in winterslaap.

Verweerster verwijst op het einde van haar foutieve beslissing naar een landeninfo en ze stelt dat actueel geen sprake meer is van willekeurig geweld.

Verzoekers hebben nooit verteld dat ze hun land van herkomst ontvlucht zijn door willekeurig geweld.

Verzoekers zijn het land van herkomst ontvlucht omdat ze vervolgd worden door het werk van hun broer/zoon.

Last but not least de familie van zou sterker zijn in Afghanistan dan in België.

Verzoeker zou geen bewijs voorgelegd hebben dat ze afhankelijk zijn van het hulp van de te vervoegen persoon in België.

Verzoekers menen dat verweerster heeft het totaal over het hoofd gezien dat ze deze aanvraag ingediend hebben omdat hun leven in gevaar is in Afghanistan.

Ze hebben deze aanvraag niet ingediend om zomaar naar België te komen in het kader van een gewone procedure gezinshereniging.

Verzoekers hebben bewijzen voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat ze afkomstig zijn uit een zeer progressieve familie die tegen de Taliban zijn.

Verzoekers menen dat ze onheus behandeld zijn.

Verzoekers verklaren zich nader:

Na oorlog in Oekraïne heeft verweerder alle zijn aandacht gevestigd aan de Oekraïense dossiers.

Het is in die zin dan zeer logisch dat de plaatsen beperkt wordt en verweerder dan af en toe in de Afghaanse dossiers een positieve beslissing neemt.

Terwijl iedere redelijke mensen weet dat het leven van dit gezin in gevaar is in Afghanistan door hun verleden en banden met de Afghaanse overheid.

Het zou minder pijn gedaan hebben mocht verweerder openlijk gezegd hebben dat ze geen plaats meer hebben voor de Afghaanse dossiers gezien de situatie in Oekraïne.

Het doet pijn wanneer u over de waarheid verzwijgt en dan nietszeggende argumenten gebruikt om uw beslissing te motiveren.

Zoals geweten legt dit beginsel de overheid de plicht op om rechtssubjecten correct, niet unfair behandelen. De overheid moet zich onpartijdig opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Verzoekster is van mening dat verweerder hem niet eerlijk behandeld heeft.

De handeling van verweerder is in dit zin een schending van artikel 3 van het EVRM.

Dat dit middel gegrond is.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

Artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

In de bestreden beslissingen worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissingen vermelden hun juridische grondslag, met name de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt vastgesteld dat verzoekers niet in aanmerking komen voor een gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en wordt een motivering in feite gegeven met als conclusie dat geen omstandigheden blijken die de afgifte van een humanitair visum kunnen verantwoorden. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verder tonen verzoekers niet aan waarin de schending van de formele motiveringsplicht dan wel zou gelegen zijn. Een schending ervan blijkt dus niet.

De bestreden beslissingen zijn het resultaat van een visumaanvraag, ingediend door de drie verzoekende partijen.

Waar verzoekers zich beroepen op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) moet erop worden gewezen dat zij zich niet hebben beroepen op deze bepaling in hun visumaanvraag en stelt de Raad, samen met de verwerende partij in de nota, vast dat in dit kader dient te worden gewezen op artikel 1 van het EVRM, dat als volgt luidt:

“De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren een ieder die ressorteert onder haar rechtsmacht de rechten en vrijheden die zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag.”

De uitoefening van rechtsmacht is derhalve een noodzakelijke voorwaarde, meer nog een conditio sine qua non, die vervuld moet zijn vooraleer een Verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld voor handelingen of nalatigheden die hem toerekenbaar zijn en aan de oorsprong liggen van de beweerd schending van de rechten en vrijheden gewaarborgd in het Verdrag. (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Het EHRM heeft het begrip rechtsmacht in hoofdzaak een territoriale invulling gegeven. Verzoekers, die zich niet op het Belgische grondgebied bevinden, tonen niet aan dat zij in casu onder de territoriale rechtsmacht van de Belgische staat ressorteren. Het louter nemen van een weigeringsbeslissing in antwoord op een visumaanvraag, volstaat niet opdat hiervan sprake zou zijn. Evenmin tonen verzoekers concreet aan dat er bijzondere omstandigheden voorhanden zijn, die alsnog zouden kunnen leiden tot de conclusie dat de Belgische staat extraterritoriale rechtsmacht ten aanzien van hen uitoefent. Aangezien verzoekers niet aantonen dat de Belgische staat enige rechtsmacht, in de zin van artikel 1 van het EVRM, ten aanzien van hen uitoefent, kunnen zij de verantwoordelijkheid van de Belgische overheid, in het licht van artikel 3 van het EVRM, niet inroepen (EHRM 5 mei 2020, nr. 3599/18, M.N. e.a. t. België). Zij kunnen zich dan ook niet dienstig beroepen op deze bepaling in het onderhavige beroep.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissingen vastgesteld dat verzoekers niet kunnen genieten van de gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet -hetgeen door hen niet wordt betwist- en heeft er verder op gewezen dat er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

In geen van deze bepalingen wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst. De bevoegdheid van de Raad is dan ook beperkt. Hij kan desgevraagd nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verder moet er nog op worden gewezen dat de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekers viseren het volgende motief uit de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van haar ouders van wie de humanitaire visa op 02.09.2022 eveneens geweigerd werden. Betrokkene verklaart gehuwd te zijn. Ze legt geen huwelijksakte voor en ze is enkel in het gezelschap van haar ouders. Betrokkene legt geen overlijdensakte voor en geeft geen verdere informatie over haar man. Er kan dus van uitgegaan worden dat haar man zich nog in Afghanistan bevindt. Betrokkene heeft één meerderjarige broer in België. Deze verblijft reeds sinds 28.05.2013 legaal in België. Betrokkene vroeg pas een humanitair visum aan op 16.11.2021. Betrokkene vormt dus al geruime tijd geen gezin meer met

deze broer. Aangezein ze gehuwd is kan er vanuit gegaan worden dat betrokkene een gezin vormde met haar man. Hieruit blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij op de één of andere manier afhankelijk is van haar Belgische meerderjarige broer.”

Verzoekers betogen dat eerste verzoekster geen bewijzen kan voorleggen dat haar man overleden is , omdat ze het land van herkomst ontvlucht is. De Raad stelt echter vast dat eerste verzoekster in haar visumaanvraag bij burgerlijke staat heeft aangegeven dat ze gehuwd is en nergens gewag heeft gemaakt dat haar man overleden zou zijn, noch heeft zij, zoals de verwerende partij ook opmerkt, verdere informatie gegeven over haar man. In die optiek kon de verwerende partij er, bij gebrek aan enige indicatie die het tegendeel zou bewijzen redelijkerwijze vanuit gaan dat haar man zich nog in Afghanistan bevindt. Hoe dan ook is de vaststelling dat eerste verzoekster niet bewijst familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst tevens gebaseerd op de vaststelling dat zij in het gezelschap is van haar ouders van wie de humanitaire visa eveneens geweigerd werden. In het licht van deze vaststelling mist verzoekers' verdere betoog dat alle leden van het gezin met wie eerste verzoekster opgegroeid is vertrekken naar het buitenland, maar zij niet, feitelijke grondslag. Verzoekers tonen aldus niet aan dat de verwerende partij ondeugdelijk heeft geoordeeld dat eerste verzoekster niet bewijst familiaal geïsoleerd te zijn. Bij uitbreiding geldt dat overigens voor alle drie de verzoekende partijen.

In de mate dat verzoekers erop alluderen dat de verwerende partij de familiale situatie van verzoekers niet mocht onderzoeken omdat zij hun visumaanvragen enkel hebben ingediend omdat hun leven in gevaar is in Afghanistan en niet op basis van een gewone gezinshereniging, stelt de Raad vast dat uit de visumaanvraag blijkt dat onder het kopje 'Motif de séjour' staat vermeld: 'Raisons humanitaires / Regroupement familial élargi (article 9)'. De Raad wijst erop dat de verwerende partij dus niet kan worden verweten de familiale situatie van verzoekers te hebben onderzocht. Hoe dan ook tonen verzoekers niet aan welk belang zij hebben bij hun kritiek dat hun aanvraag zou zijn onderzocht vanuit een ruimer perspectief dan zij hadden beoogd. Eenzelfde vaststelling dringt zich overigens op waar verzoekers de verwerende partij verwijten te hebben gemotiveerd over de algemene veiligheidssituatie terwijl zij stellen zich daar nooit op te hebben beroepen.

Uit lezing van de bestreden beslissingen blijkt voorts dat de verwerende partij ook het vermeende gevaar dat verzoekers lopen in Afghanistan en zoals zij dat hebben uitgedrukt in het kader van hun aanvraag, heeft onderzocht. Zij motiveert daarover als volgt:

“Betrokkene verklaart dat de taliban hen kwamen vragen naar hun twee zonen. De taliban weet dat één van hun zonen in het verleden voor de Amerikanen heeft gewerkt. De taliban kwam hen waarschuwen dat ze hun zoon en dochter zouden komen halen. Enkele dagen daarna verdween hun zoon. Toen ze hem niet konden vinden zijn ze met hun dochter gevlucht. Bij deze verklaring kunnen enkele opmerkingen geformuleerd worden. Ten eerste kan opgemerkt worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt van zijn verhaal waardoor het enkel blijft bij een loutere verklaring. Bovendien verblijft hun zoon, die gewerkt heeft voor de Amerikanen, reeds sinds 12.03.2013 in België Betrokkene geeft niet aan dat ze na diens vertrek problemen hebben ondervonden. Het is weinig waarschijnlijk dat betrokkene gedurende meer dan acht jaar geen problemen heeft ondervonden omwille van het werk van de te vervoegen persoon en dat, meer dan acht jaar nadat hij vertrokken is, betrokkene plots wel problemen zou ondervinden. “

Verzoekers stellen daartegenover dat zij gedurende 8 jaar geen problemen ondervonden aangezien de overheid niet in handen van de Taliban was waardoor ze veilig waren en konden rekenen op de bescherming van de lokale overheden. Zij stellen dat dit niet meer het geval was na de machtsovername door de Taliban in augustus 2021. De Taliban zijn persoonlijk naar de woning van verzoekers gekomen en zij hebben de dood met hun eigen ogen gezien, zo betogen zij. Zij stellen dat ze bewijzen hebben voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat ze afkomstig zijn uit een zeer progressieve familie die tegen de Taliban zijn. Ieder redelijk mens weet dat het leven van dit gezin in gevaar is in Afghanistan door hun verleden en banden met de Afghaanse overheid, aldus verzoekers.

De Raad stelt vast dat verzoekers enkel ingaan op het tweede motief. Zij gaan derhalve voorbij aan de eerste overweging van de verwerende partij, met name dat verzoekers geen enkel bewijs voorleggen van hun verhaal waardoor het enkel blijft bij een loutere verklaring. Daarnaast heeft de verwerende partij er in de eerste bestreden beslissing op gewezen dat er niet gesproken word over eerste verzoeksters man en diens reactie op dit gebeuren en dat het onwaarschijnlijk is dat er geen reactie komt van een man wiens

vrouw bedreigd wordt. Ook dit motief laten verzoekers ongemoeid. Zelfs indien verzoekers' stelling dat zij voor de machtsovername veilig waren en konden rekenen op de bescherming van de lokale autoriteiten kan worden aangenomen, blijft de vaststelling dat geen enkel begin van bewijs voorligt van hun verklaringen aangaande de bedreigingen door de Taliban. Het is niet kennelijk onredelijk om zulk een begin van bewijs te verwachten, en met hun verwijzing naar het feit dat meerdere executies zijn uitgevoerd door de taliban en een reportage in Terzake over de moord op een medewerker van de overheid doen verzoekers daar niet anders over denken. Deze informatie -die niet bij de aanvraag werd gevoegd- is evenmin van aard om het oordeel dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekers plots problemen zouden hebben ondervonden omwille van het werk van een gezinslid meer dan acht jaar nadat hij het land heeft verlaten in een ander daglicht te stellen nu geen begin van bewijs van het tegendeel voorligt;

Verzoekers kunnen niet volstaan met de verwijzing, in hun verzoekschrift, naar verschillende weblinks die betrekking hebben op de algemene situatie op het vlak van mensenrechten sinds de machtsovername door de Taliban, op de situatie van medewerkers van de overheid, op de situatie van minderheden en op die van vrouwen en in het bijzonder alleenstaande vrouwen. Immers, zij hebben zich in het kader van hun visumaanvraag uitsluitend beroepen op de beweerde bedreigingen door de taliban omwille van het feit dat één van hun zonen/broers -met name de zoon die inmiddels reeds sedert 2013 in België verblijft- voor de Amerikanen zou hebben gewerkt, zonder meer. Zij kunnen de verwerende partij dan ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen inzake hun individuele situatie of met algemene rapporten die zij zelf niet hebben ingeroepen ter ondersteuning van hun aanvraag. Het zijn de aanvragers die de humanitaire omstandigheden waarop zij zich wensen te beroepen moeten voorleggen aan het bestuur. Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij bij het beoordelen van de aanvragen verder moest gaan in haar onderzoek en/of motivering dan zij thans heeft gedaan. Waar zij stellen dat zij bewijzen zouden hebben voorgelegd dat zij progressief en tegen de Taliban zijn, tonen zij dit niet aan en blijkt dit niet uit het administratief dossier.

Waar verzoekers thans nog voorhouden dat zij niet veilig zijn als Afghanen in Pakistan en verwijzen naar rapporten, blijkt allereerst niet dat zij dit hebben aangehaald bij hun visumaanvraag, waardoor de verwerende partij niet verondersteld kan worden om daarvan op de hoogte te zijn, in weerwil van wat verzoekers beweren. Wat er ook van zij: de verwerende partij heeft er in de bestreden beslissing in dat verband op gewezen dat verzoekers ervoor kunnen kiezen - en dus niet verplicht zijn, gelet op het feit dat ze niet aannemelijk maken dat ze niet kunnen terugkeren naar Afghanistan - om in Pakistan te blijven en daar samen een leven op te bouwen.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, waar verzoekers in hun verzoekschrift allerhande nieuwe informatie aanvoeren die zij niet eerder hadden voorgelegd aan het bestuur, de verwerende partij er in de bestreden beslissingen op heeft gewezen dat het verzoekers vrijstaat een nieuwe visumaanvraag in te dienen, waarbij zij desgewenst deze informatie kunnen toevoegen.

Verzoekers betogen ten slotte dat de verwerende partij sinds de oorlog in Oekraïne al zijn aandacht heeft besteed aan de Oekraïense dossiers en bijgevolg "geen plaats meer [heeft] voor Afghanen". Deze "waarheid" wordt volgens hen verzwegen en zij vinden dat zij geen "eerlijke behandeling" hebben gekregen. Dit zijn gratuite en ongestaafde beweringen. Hiermee gaan verzoekers er al te gemakkelijk aan voorbij dat de verwerende partij op gemotiveerde wijze heeft geuid waarom er geen bijzondere humanitaire elementen blijken om hen een visum toe te kennen, zonder dat blijkt dat zij zich hierbij steunde op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen. Een schending van het fair-playbeginsel blijkt dan ook geenszins.

Waar verzoekers nog de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM, blijven zij in gebreke om deze vermeende schending toe te lichten, waardoor dit middelonderdeel onontvankelijk is.

Samengevat tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat bij gebrek aan elementen die duidelijk wijzen op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement en op een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen persoon de afgifte van een humanitair visum op basis van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd, en evenmin dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd.

2.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS